

Ἀγγεῖον Ἑλληνικόν.

ροὺς τῆς ἀρχαίας φιλολογίας νομίζω δὲ ὅτι οἱ ἐκδοθέντες ἤδη ΙΑ' τόμοι κοσμοῦσι τὴν ἐν Ἀθῆναις δημόσιον βιβλιοθήκην.

Κ. ΠΟΠ.

ΑΓΓΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ.

—οοο—

Καὶ τὸ ἀρχαῖον ἀγγεῖον, οὗ τινος πρόκειται ἡ εἰκὼν, ἀνήκει εἰς τὴν ἐκ Νεαπόλεως σταλεῖσαν συλλογὴν περὶ ἧς ὠμιλήσαμεν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ὀκτωβρίου (ἀριθ. 206). Λυπούμεθα δὲ ὅτι δημοσιεύοντες ἀντίτυπα τινὰ ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης, δὲν παραθέτομεν καὶ περαιτέρω τινὰς ἐξηγήσεις, ποῦ, φέρ' εἰπεῖν, εὑρέθησαν, ποίας ἐποχῆς εἶναι, καὶ τὰ τοιαῦτα· διότι εἰ καὶ ἐζητήσαμεν τὰς πληροφορίας ταύτας ἐξ ἀρχῆς, δὲν ἐλάβομεν ὁμῶς αὐτάς. Περιοριζόμεθα ἄρα μόνον εἰς τὸ νὰ προκαλέσωμεν τοῦ ἀναγνώστου τὴν προσοχὴν καὶ εἰς τῶν προγονικῶν τούτων μνημείων τὸ κάλλος καὶ τὴν ἐντέλειαν.

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ.

—οοο—

Διὰ τῆς παρατιθεμένης εἰκόνης ἐπιτήδειός τις ζωγράφος προτίθεται νὰ παραστήσῃ ὅτι ἡ φιλαρέσκεια εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὸ εἰκονιζόμενον βρέφος, μόλις αἰσθανόμενον τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, λαμβάνει ἀναγείρας κάτοπτρον, καὶ ἐσοπταζόμενον μετὰ κομφείας ἐγκαλλωπίζεται καὶ θαυμάζει ἑαυτό. Ἡ φιλαρέσκεια εἶναι πάθος ἐκ τῶν δεινότερων, ἐξ οὗ πολλὰ ἄλλα, ὡς ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ οἷστis καὶ ὁ φθόνος, πηγάζουσιν. Ὁρθῶς ἄρα ἔλεγεν ὁ ἀρχαῖος σοφὸς ὅτι δυσκοῦλτατον τὸ Γνώθι σαυτόν. Ὅλοι οἰκειοποιούμεθα ἀρετὰς τῶν ὁποίων στερούμεθα, ὅλοι συγκαλύπτομεν τὰς ἐλλείψεις ἡμῶν, ἢ ἐάν ποτε βιασθῶμεν νὰ ὁμολογήσωμεν τινὰς, φροντίζομεν νὰ δικαιολογήσωμεν ἢ νὰ παραστήσωμεν ἐλαφροτέρας αὐτάς, χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ τὰς διορθώσωμεν.

Περὶ τοῦ ὁλεθρίου τούτου πάθους, καθὼς καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων, πραγματεύεται διὰ